Cetatea Cavalerilor Nr.12 (16)/ DECEMBRIE 2021

Cartea Mea e şi a Ta!

ISSN 2734-6889
ISSN-L 2734 -688

Naţiunea română - organizare socială construită pe *„dreptul ginţilor”* *

Col. r. Dr. Aurel V. DAVID

Dezbaterile tot mai aplicate care se desfăşoară astăzi mai ales în Europa pe tema definirii şi caracterizării naţiunilor aduc noi elemente de susţinere a dreptului acestora la existenţă, cunoaştere şi protecţie. Tăvălugul aşa-zisei globalizări a trecut deja peste arealul Europei, de la apus către răsărit, dar n-a reuşit să topească naţiunile în creuzetul proiectatului imperiu mondial, condus de *„înţelepţii”* proclamaţi astfel în cercuri necunoscute, oculte. Elitele sociale din arealul european, în esenţă elite naţionale, continuă să aducă argumente prin care exprimă adevărul potrivit căruia naţiunile sunt organizări sociale derivate din *„dreptul ginţilor”*. De aceea, din nevoia apărării *„dreptului ginţilor”* la identitare (*„geneză”*) şi la *„patrie”*(*ţară*), oamenii conştienţi *„de sine”* au reconstruit mereu *„socialul”* pentru a-şi gestiona necesităţile sociale şi a face faţă presiunilor construcţiilor mecanice - imperiile şi feudele. *„Globaliştii”* trebuie să ştie că *naţiunea* (lat. *natio*=naştere, seminţie) este expresia perenă a organizării sociale, derivată din *„dreptul ginţilor”*, pe suportul unor *comunităţi organice spiritualizate*, conştientă *„de sine”*, cu o identitate recunoscută şi cu o *„patrie”* definită, care a păstrat şi conservat fundamentul etno-spiritual - *etnicul fondator* -, ca simbol al identităţii.

Necesităţile *etnicului fondator* (*„ethnos”, „natio”)* au generat procesele prin care ginţile au reconstruit *„socialul”* ca procesualitate diferită de construcţiile mecanice - feudele şi imperiile. Acestea au fost individualizate prin comunicarea verbală şi întipărite în memoria colectivă prin comunicarea scrisă, a celor două elemente nucleare: *„geneza”* şi *„patria”*. Astfel, naţiunile, ca formă de organizare socială, au legat organic mediul de viţuire (*„patria”*) de spiritul devenirii oamenilor, conservând şi afirmând identitatea generată de *„etnicul fondator”*.

Naţiunile au fost expresia voinţei organice a etno-organizărilor cu identitate asumată şi recunoscută (*„voinţa naţională”*). Între naţiunile Lumii se defineşte şi *naţiunea română*, aşezată de Pronie în arealul vechii Europe, numit generic *spaţiul carpato-danubiano-pontic*. Naţiunea română este o realitate socială ancestrală, construită de oamenii conştienţi *„de sine”* prin intermediul organizaţiilor generatoare de *armonie socială,* menţinută prin *comunicare* şi *„cunoaştere reciprocă”*.

Naţiunea română s-a născut din necesităţi sociale, ale căror modalităţi de exprimare au depins de capacitatea oamenilor de a procesa informaţiile sociale. Din vremuri imemoriale, naţiunea română s-a diferenţiat de alte naţiuni, prin *inteligenţa* manifestată în menţinerea proceselor sociale organizate şi *raţiunea* cu care a stăpânit scopurile şi mijloacele de satisfacere a necesităţilor sociale. La fel ca toate naţiunile Lumii, naţiunea română este o matrice, fiind construită de oameni pentru a apăra *„dreptul ginţilor”*

---

*Col. r. Dr. Aurel David, Conf univ. Dr.(vezi asterixul din final)

la *„geneză”* şi la *„patrie”*. Ea a constituit, din vremuri imemoriale, arma cu care *„socialul spiritualizat”* din arealul vechii Europe s-a apărat împotriva construcţiilor mecanice - imperiile şi feudele - apărute pe la toate marginile vetrei de viețuire.

Devenirea naţiunii române - ca modalitate socială de exprimare a *„dreptului ginţilor la geneză şi la patrie” -,* a fost legată organic de procesele sociale organizante, care au dezvoltat *ideile generatoare de voinţă socială şi cultură,* oferind oamenilor posibilitatea de emancipare în cadrul *„patriei”*. Prin naţiunea română, oamenii - consecinţa şi expresia socializării - au întărit organicitatea *„socialului”*, asigurându-i perenitatea. La temelia naţiunii române, clădită pe *„etnicul fondator”* în cadrul *„patriei”* s-a aflat *munca generatoare de valori sociale.* Oamenii - creatorii naţiunii române - au devenit sursa valorilor sociale, conştientizate ca *„valori naţionale”* (valori comunitare). Noua formă de organizare socială a generat şi menţinut psihicul oamenilor conştienţi *„de sine”* în stare dinamică şi le-a conferit *„drept de cetate”* - condiţia fundamentală a asocierii oamenilor liberi.

Naţiunea română, caracterizată, din momentul genezei, prin *„conştiinţa socială”* devenită *„conştiinţă naţională”* (derivată din conştiinţa de comunitate), a oferit mediul necesar generalizării experienţei sociale şi a definit autoritatea şi competenţele oamenilor conştienţi că-i aparţin.

Naţiunea română a încorporat organic procese sociale definitorii pentru comunitate (etno-organizare), a conservat şi dezvoltat procesele sociale definitorii ale etno-organizării cu identitate asumată şi afirmată (*„ginţile”*) şi a recreat mediul social, cu caracter de perenitate.

Naţiunea română are un *„timp istoric”* - care generează ideile şi sentimentele unei epoci şi un *„spaţiu social”* - construit pe fundamentul proceselor sociale menite să dezorganizeze raporturile de forţă dintre oameni. Din acest motiv, naţiunea română s-a aflat în relaţii de confruntare, chiar din momentul genezei, cu construcţiile mecanice - imperiile şi feudele.

Caracteristicile naţiunii române, definite genetic şi afirmate în cadrul *„patriei”*, au fost date de *capacitatea de convieţuire* a oamenilor, integraţi conştient într-o *„ordine”,* care a asigurat conexiunile între procesele sociale organizate şi a menţinut raporturile între *„diversitate”*- specifică fiinţei umane şi *„unitate”* - specifică naţiunilor, ca unităţi sociale ale diversităţii.

Convieţuirea oamenilor în cadrul naţiunii române s-a manifestat sub forma *„solidarităţii naţionale”,* în realizarea căreia un rol fundamental l-a avut comunicarea verbală, limba română (*„limba naţională”*) şi comunicarea socială (acţiunile sociale). Exemplul elocvent sunt creaţiile artistice, produs al gândirii naţionale, precum şi cultura, expresia manifestării spiritului naţional. Liantul *„ordinii”* construite de naţiuni este conştiinţa naţională, credinţa comună (religia) şi cultura.

Naţiunea română a avut, din vremuri imemoriale, organizare socială în care *„solidaritatea organică”* a reprezentat condiţia existenţei ei, iar *motivaţia raţională* a construit *voinţa socială,* în expresia ei naţională, care a menţinut-o ca unitate socială în procesualitatea socială.

Naţiunea română a construit mediul social cel mai favorabil pentru satisfacerea celei de-a doua necesităţi fundamentale a oamenilor: *cultura.* În noul orizont informaţional, acţiunile şi faptele oamenilor au devenit produse ale nevoilor sociale şi nu ale intereselor de grup din care s-au născut imperiile sau feudele. Aceasta explică de ce, din vremuri imemoriale şi până astăzi, naţiunea română nu a reprezentat ansambluri de agregări şi dezagregări necontenite, precum construcţiile mecanice, imperiile sau feudele, ci procesualitate marcată de *„stări departe de echilibru”.* Prin aceasta oamenii şi-au menţinut şi afirmat permanent identitatea, conservându-şi capacitatea de reproducere.

Naţiunea română reprezintă, în acelaşi timp, o realitate ontologică *„în sine”* şi *„pentru sine”*, întrucât are un *„timp”* şi un *„spaţiu”* al ei şi se află în *„stări departe de echilibru”*. Ea nu rămâne imuabilă, întrucât este generată de procese sociale şi, la rândul ei, generează şi întreţine procese sociale care satisfac necesităţi sociale şi generează altele noi. Perenitatea ei este asigurată de activitatea producătoare de resurse şi generatoare de libertate şi de solidaritate în respectarea intereselor tuturor. Prin naţiunea română a fost conservat etnicul fondator, spiritualizat, precum şi memoria socială a generaţiilor care s-au succedat în *„patrie”*, capabilă de a-şi manifesta *voinţa de valoare*, cât şi *voinţa de împărtăşire a valorilor sociale.* Acestea sunt *„valorile naţionale”,* singurele valori sociale care contribuie la menţinerea şi întreţinerea solidarităţii umane.

Naţiunea română a fost, deci, rezultatul unui proces istoric al devenirii *„de sine”* a oamenilor, al capacităţii de transformare a comunităţii de limbă, de cultură, de tradiţii şi de obiceiuri, formate de-a lungul istoriei, într-o nouă conştiinţă identitară, comunitară. Din momentul genezei, naţiunea română a generat procese sociale prin care oamenii au stăpânit „natura”, s-au afirmat *„pe sine”* şi au menţinut „socialul” în stare de *civilizaţie.* Pentru întreţinerea acestora, în virtutea *„dreptului ginţilor”*, oamenii au creat *„corpus”*-ul generator de valori sociale, numit generic *popor* (lat. *populus*, gr. *demos*).

„Poporul” - constituit din *corpurile profesionale şi socializante generatoare de valori sociale* -, a preluat misiunea generică a comunităţilor ancestrale privind producerea de resurse, precum şi misiunile explicite ale aşa-numitelor construcţii gentilico-tribale, de apărare a spaţiului de vieţuire (*„patria”*). Prin *„popor”*, naţiunea a refondat *„conştiinţa de sine”,* a recreat sentimentul de siguranţă în interiorul *„patriei”* pentru toţi cei care produceau resurse în folos propriu şi în folosul naţiunii, au reconstruit tradiţiile şi au afirmat public valorile şi interesele.

„Poporul român” a reprezentat starea definitivă a *„conştiinţei colective”* în vatra de vieţuire, precum şi subiectul acestei conştiinţe comune generată de naţiunea română, ca organizare socială. Prin această conştiinţă s-a redefinit sentimentul apartenenţei etnice, iar oamenii au luat act *„de sine”*, ca putere morală şi socială, ca instanţă prin care s-a desăvârşit omenirea prin civilizaţie. Prin *„poporul român”,* naţiunea română a devenit o *„stare”* care a exprimat comunitatea ideală de sentimente, reprezentări şi credinţe.

„Poporul romîn” a fortificat naţiunea română în lupta cu imperiile şi feudele şi i-a conferit capacitatea de a se identifica prin *„geneză”*, limbă, religie, obiceiuri, aspiraţii şi *„patrie”*. Prin *„poporul român”*, naţiunea română a impus construcţiilor mecanice *„dreptul ginţilor”,* pe care l-a recuperat cu ajutorul *tradiţiilor, culturii şi activităţii generatoare de valori sociale.*

*

„Dreptul ginţilor” constituie fundamentul ideatic pe care marele romancier Mihail Diaconescu şi-a clădit motivaţia investigării unei lumi învălmăşite, tumultuoase, cu două sensuri şi semnificaţii: *lumea imperiilor* - construcţiile socio-politice artificiale şi *lumea naţiunilor* - organizările sociale, temelia umanităţii. Din extraordinarul efort de gândire, de profundă cunoaştere, precum şi dintr-un cuget şi simţire unicat s-a născut un roman istoric inegalabil în vremurile noastre, pe care autorul l-a botezat, cu deplin temei - ***„Sacrificiul”***. Pentru noi, cei de astăzi, fii ai aceleiaşi naţii şi patrii, romanul este extrem de util, întrucât una dintre lumile zugrăvite cu mare măiestrie este lumea românească, în toată măreţia şi tragismul său.

Mihail Diaconescu a scos din necunoscut forţa *dreptului ginţilor* în confruntarea cu imperiile, alegând ca studiu de caz naţiunea română, multe secole aflată sub diferite stăpâniri străine, care mereu i-au ros marginile vetrei, i-au secătuit pământul de bogăţii şi i-au împilat pe fiii ei.

Romanul ***„Sacrificiul”*** este, în fapt, o frescă socială, săvârşită cu forţa minţii unui om care se revendică cu toată fiinţa din naţiunea română, precum şi un document istoric, susţinut de surse istorice autentice.

Romanul ***„Sacrificiul”*** devoalează atât zestrea unui imperiu aflat la ceasul prăbuşirii (imperiul austro-ungar), precum şi *„ţâşnirea”* neamurilor (printre care şi neamul românesc) spre lumina renaşterii dintr-o robie imperială. Cunoaşterea destinului naţiunii române i-a conferit autorului dreptul de a susţine perenitatea naţiunilor, demersul său constituind un suport organic al studiilor de sociologia naţiunilor